

РЕШЕНИЕ

№ 6800

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5524** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Г. В. А., ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат С. З., със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу Решение № 20016586 от 24.02.2022 г., постановено по НАХД № 6146/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136- и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-025120 от 12.12.2018 г., издадено от Началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на касатора на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 и чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба обжалваното решение е оспорено като неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Сочи се, че приетата от районния съд фактическа обстановка не изпълва състава на посочената в процесното НП разпоредба на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, както и че съдът е нарушил процесуалния закон, тъй като не приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН по отношение на нарушението по чл. 100,

ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Иска се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се сторените по делото разноски за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът Г. В. А., редовно призован, представлява се от адв. З. и адв. Ч., с пълномощно по делото. Процесуалните представители на касатора излагат аргументи по същество на спора и претендират направените по делото разноски.

Ответникът Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи - Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Милен Ютеров, изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

Административен съд – София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна по следните съображения:

С Наказателно постановление № 18-4332-025120 от 12.12.2018 г., издадено от Началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР, на Г. В. А., ЕГН: [ЕГН] за нарушение на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева /т. 1/ и за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева /т.2/.

Софийски районен съд е потвърдил обжалваното пред него НП № 18-4332-025120 от 12.12.2018 г., като е осъдил Г. В. А. да заплати по сметка на СРС направените в хода на съдебното производство разноски за възнаграждения на вещи лица в общ размер на 1 975 лева, ведно с 5 лева за издаване на изпълнителен, в случай че не ги заплати доброволно.

При постановяване на решението районният съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията по закон и в предвидените от закона срокове по чл. 34 от ЗАНН. Съдът е приел още, че при издаването им не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до накърняване на правото на защита на касатора. Отхвърлил е възражението за изтекла давност, като е изложил подробни мотиви. По същество СРС е преценил относно първото нарушение - по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, че от обективна страна са налице всички признаци на изпълнителното деяние, а от субективна страна касаторът е действал при форма на вината непредпазливост. По отношение на второто нарушение - по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, районният съд е приел, че от събраните по делото доказателства се установява, че при направената полицейска проверка касаторът не е намерил и не е представил контролен талон и по делото не е налично нито едно доказателство в обратния смисъл. По отношение на наложените административни наказания съдът е приел, че същите са в размерите в законоустановени минимум и не следва да се редуцират.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на районния съд е постановено при напълно изяснена фактическа обстановка. Относимите факти са

възприети от съда въз основа на допустими доказателствени средства, събрани по изискуемия процесуален ред. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства. В случая, видно от представените по делото доказателства, е спазена процедурата по съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП. Същите са издадени от компетентни органи, при спазване на процесуалните срокове и съдържат всички необходими реквизити.

При правилно установена фактическа обстановка обаче районният съд е формирал правен извод относно вмененото на касатора нарушение по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, който настоящият състав не споделя.

Между страните не е спорно, че със съставения АУАН на касатора е вменено административно нарушение по чл. 92, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а в атакуваното НП вмененото нарушение е вече преквалифицирано по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. В случая приложение е намерила разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Във връзка с това следва да се съобразят указанията, дадени в т. 2 от Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г. на ВАС, според което принципът на законоустановеността на административното наказание е несъвместим с неточности и грешки в квалификацията на административното нарушение, доколкото има за последица прилагането на незаконни административни санкции. Квалификацията на административното нарушение е подведенето на фактическия състав на нарушението /деянието с неговите фактически белези/ под съответно нарушената административнонаказателна норма. Неточната квалификация на нарушението в акта за установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Това е видно от правомощието на наказващия орган по чл. 53, ал. 2 ЗАНН да издаде наказателно постановление и при допуснатата нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случай че фактическите обстоятелства, приети в акта въз основа на наличните по преписката доказателства, сочат на друг вид нарушение, наказващият орган би могъл да преквалифицира деянието, ако правилната според него правна квалификация е относима към установените обективни и субективни признаци на деянието.

Изложеното в цитираното тълкувателно решение е доразвито и в практиката на административните съдилища по приложението на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като в нея се приема, че е недопустимо по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН да се отстранява допуснатото противоречие между описаното в АУАН нарушение /деянието с присъщите му признаци от обективна страна, място и дата на извършване/ и посочената като нарушена в него правна норма, като с наказателното постановление се ангажира отговорността за нарушение, различно от първоначално посоченото в АУАН такова - с дадената му правна квалификация и описание от фактическа страна. Подобно противоречие би могло да се отстрани единствено и само чрез съставяне на нов АУАН, стига да не са изтекли преклузивните срокове, регламентирани в чл. 34 от ЗАНН.

В процесния случай промяната в правната квалификация е допустима, доколкото с издаденото наказателно постановление е коригирана само квалификацията на вмененото нарушение, но не е приета и различна фактическа обстановка. Въпреки това обаче, касационната инстанция счита, че именно посочената в процесния АУАН правна квалификация е правилна. Това е така, защото според разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство със специален режим на

движение може да надвишава разрешената максимална скорост на движение дотолкова, доколкото няма да застраши нечий живот или имущество, а според разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство със специален режим на движение може да преминава при забраняващ сигнал на светофара или да преминава, без да спира, при наличие на пътен знак, който изисква това, но само след като намали скоростта достатъчно, за да извърши това безопасно. В случая по делото не се установява касаторът да е надвишил разрешената максимална скорост на движение, управлявайки процесното МПС, както регламентира разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, под която именно административнонаказващият орган /АНО/ е подвел фактическия състав на нарушението. Напротив, по делото е установено безспорно, че процесното МПС е преминало при забраняващ сигнал на светофар, но не и че същото се е движело със скорост, надвишаваща максималната позволена.

В случая посочването на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, който не съдържа фактическия състав на вмененото на касатора административно нарушение, е равносилно на непосочване на нарушена законова разпоредба, а посочването на съответната цифрова квалификация на нарушението е абсолютно необходимо, за да гарантира правото на нарушителя да узнае за какво точно нарушение е санкциониран. Съдът счита, че това представлява нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени, тъй като е нарушена императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, а именно в НП да се посочи законовата разпоредба, която е виновно нарушена. Квалифицирането на административното нарушение под нормата на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, която не съдържа признаците на вмененото нарушение, опорочава производството по налагане на административно наказание и води до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление.

Както вече беше посочено, неправилната правна квалификация представлява съществено процесуално нарушение на нормативните изисквания, визирани в чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, доколкото извършената от административнонаказващия орган неправилна квалификация на извършеното от касатора административно нарушение е нарушила правото му на защита. Попречила е той да разбере в какво точно е обвинен, че е нарушил, както и защо по посочения в обжалваното НП закон му е наложено административното наказание. Това безспорно му е попречило адекватно и правилно да организира защитата си срещу издадения акт от административнонаказващия орган. Нарушаването на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН от страна на АНО не може да бъде санирано в по-късен етап от административнонаказателното производство. Административнонаказателното производство е строго формално и нарушения от вида на процесното са съществени, като опорочават производството по налагане на административно наказание и водят до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление.

По отношение на второто административно нарушение съдът счита, че по делото безспорно се доказва, че касаторът е извършил описаното в т. 2 от НП нарушение, квалифицирано като такова по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В същото време обаче административнонаказващият орган не е извършил преценка и не е изложил мотиви относно приложението на чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка касационната инстанция счита, че в конкретния случай извършеното нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП съставлява „маловажен случай”. При установяване на конкретното административно нарушение, доколкото то съставлява маловажен случай, наказващият орган е следвало

да приложи нормата на чл. 28 от ЗАНН. При обсъждане приложението на посочената правна норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на Наказателния кодекс и НПК.

В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН законът си служи с понятията „маловажни“ и „явно маловажни“ нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи маловажните случаи на административни нарушения от тези, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. Прилагайки разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Тоест става дума за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.

Доколкото по изложените съображения ОС на наказателната колегия във ВКС на Република България /Тълкувателно решение № 1/2007 г./ е приело, че преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол, то следва, че когато съдът констатира наличие на предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, а наказващият орган не го е приложил, това е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека /чл. 6, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи/. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Ето защо и като не е приложил нормата на чл. 28 от ЗАНН, административнонаказващият орган е нарушил материалния закон и е издал незаконосъобразно наказателно постановление. Съдът счита, че особена обществена важност на регулираните от Закона за движение по пътищата обществени отношения не може да игнорира задължението на наказващия орган за индивидуална преценка на всеки отделен казус с оглед обществената опасност на конкретното деяние и на конкретния извършител. Съгласно чл. 28 от ЗАНН за маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В случая наказващият орган не е обсъдил в мотивите на издаденото НП налице ли са или не основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, нарушил е материалния закон и е издал незаконосъобразно наказателно постановление, което се явява и самостоятелно основание за неговата отмяна.

По изложените съображения обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено и вместо него следва да бъде постановено друго, с което процесното наказателно постановление да бъде отменено.

При този изход на спора следва да се изменят разноските за въззивната инстанция и да се присъдят такива за настоящата инстанция.

Касаторът е осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд направените в

хода на съдебното производство разноски за вознаграждения на вещи лица в размер на 1 975 лева. С оглед основателността на касационната жалба дължимите разноски във въззивното производство следва да се разпределят в тежест на ответника.

Освен това, по делото пред районния съд е представен договор за правна защита и съдействие, в който е посочена сумата от 1 000 лева, представляваща уговорено и заплатено в брой адвокатско вознаграждение. С оглед на това ответникът следва да бъде осъден да заплати на касатора сумата от 1 000 лева, представляваща уговорено и реално заплатено адвокатско вознаграждение за процесуално представителство пред районния съд.

За касационната инстанция разноските се определят съобразно с представените два договора за правна защита и съдействие - първият, сключен с адв. З., с посочено уговорено и заплатено в брой адвокатско вознаграждение в размер на 1 000 лева, и вторият, сключен с адв. Ч., с посочено уговорено и заплатено в брой адвокатско вознаграждение в размер на 600 лева. В този смисъл дължимите разноски от ответника за процесуално представителство в касационното производство следва да бъдат определени в размер на 1 600 лева.

С оглед на горното и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК вр. чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът по касационната жалба следва да бъде осъден да заплати на касатора сумата от 2 600 лева, съставляващи сторени по делото разноски, и на Софийски районен съд сумата от 1 975 лева за направените в хода на съдебното производство разноски за вознаграждения на вещи лица.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20016586 от 24.02.2022 г., постановено по НАХД № 6146/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136- и състав, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-025120 от 12.12.2018 г., издадено от Началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на Г. В. А., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 и чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Закона за движението по пътищата са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение по чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати по сметка на Софийски районен съд направените в хода на съдебното производство разноски за вознаграждения на вещи лица в размер на 1 975 лева, ведно с 5,00 лева за издаване на изпълнителен лист, в случай че не ги заплати доброволно.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. В. А., ЕГН: [ЕГН] сумата от 2 600 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски за въззивна и касационна инстанция. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

